

om man end ikke bør gaa saa vidt, som Mange kunde ønske, saaledes som det blev udtalt forleden Dag, at man godt kunde gaa til højere Lønninger end 12,000 Kr. for visse Embedsmænd; thi det mener jeg er urimeligt at tale om, at man skulde gaa saa højt op, saalænge vi ikke give Ministrene mere end 12,000 Kr., jeg finder, at der er ingen Embedsmand, der har saa Meget at bestille som Ministrene med Alt, hvad de skulle udarbejde, foruden det daglige Overløb, de ere udsatte for. Der er ingen Embedsmand, der har saa Meget at tage vare, som Ministrene have, og saalænge de ikke have ladet sig forlyde med, at de maa have noget Mere, for ellers kunde de ikke blive, ellers kom de til at gaa fra Bestillingen — og det har jeg ikke hørt, at de have ladet sig forlyde med — saalænge mener jeg, at man ganske rolig kan lade være at tale om, at man skal gaa højere op med Lønningerne end til 12,000 Kr. Naar den ærede foregaaende Taler yttrede, at han ikke ønskede nogen Løn, der var over 4,000 Kr. forhøjet, kan jeg ikke følge ham deri. Jeg tror, at der er Lønninger både paa 5 og 6,000 Kr., som vi komme til at forhøje, og at vi kunne gjøre dette netop med Friheden for Die, netop for at værne om og beskytte den. Jeg tror, at det er en Ulykke i et Land, om Demokratiet skulde have de saakaldte Dannede imod sig. Jeg taler ikke om den, der har en finere ydre Politur, men naar man straber ham af uvendig, er Krabatens raa, thi der er Mange, som kaldes Dannede, men slet ikke ere det. Men det vilde være en Ulykke, om Demokratiet skulde have de virkelig Dannede imod sig, saaledes at disse vare bange for en demokratisk Regjering. Jeg tror, at vi derved staa os selv i Veien. Det siger jeg som Demokrat og jeg tror om mig selv, at jeg er en god Demokrat, der er endog saa dem, der have regnet mig til de meget yderliggaaende; det er navnlig et vist Parti, i hvis Blade jeg har læst det om mig for et Par Aar siden med stor Opbyggelse. Ja, det ærede Medlem (Dinesen) smiler, ogsaa han har skrevet noget rart Noget sammen i sit Blad. Det er altsaa de Dannede, disse Personer, om jeg maa sige, som vi have taget i vor Tjeneste, som jeg taler om. Jeg regner ikke, at de tilhøre Demokratiet, thi de holde sig ikke for gode til at hidses paa En og Anden. Det gaar saaledes til i Verden, at Nogen holder Hund og Nogen holder Hare, efter som det kan betale sig, og Nogle sidde i den aabne Butik med alstens politiske Anskuelser, af hvilke de tage frem, hvad der passer til Tid og Leilighed og sælge ud. Men det overser jeg, men holder mig til den virkelige Side, og det er, at Demokratiet skal passe paa, at det ikke skal faae de Dannede og vore Embedsmænd imod sig, saa at de blive bange for, at Demokratiet skal komme til Magten, og derfor tror jeg, at man ikke skal være alfor knap med Lønningerne, skjøndt naturligvis ikke saa run-

delig, som Mange kunde ønske. Jeg skal slutte med det, hvormed jeg begyndte, at jeg tror, at det er et meget uheldigt Tidspunkt, at disse Forslag ere komne frem paa, paa Grund af de trykkede Læder. Særligt kunde jeg meget ønske efter den Forstand, jeg har paa Statsøkonomien, at Lønningerne ikke alene bestode i Penge, men at en Del af dem, det Halve, en Trediedel eller en Fjerdedel udbetaltes i Korn efter Kapitelstart. Det vilde jeg meget ønske, thi derved vilde Lønningerne stige, naar Aarene gik op og naar dermed Priserne paa Kornet og andre Fornødenheder gik op. Jeg tror, at det var heldigt at komme tilbage dertil. Jeg takker den høitærede Formand, fordi han har tilladt mig at gjøre disse Bemærkninger.

Formanden (Krabbe): Da jeg af det ærede Medlems Yttringer hører, at jeg ikke er bleven saa fuldt forstaaet, som jeg kunde have ønsket, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at Gjenstanden for vor Forhandling idag er Lønningsbestemmelser for Møntmesteren, Møntmedailløren, Stempelpapirsforvalteren og nogle Embedsmænd ved Klasselotteriet.

Jagerslev: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre til den ærede sidste Taler. Det tilfalder egentlig ikke mig at gjøre den, men da det ærede Medlem, som Taleren sigtede til, ikke er tilstede, tillader jeg mig at gjøre den. Det er nemlig en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, naar han tror, saavidt jeg forstod ham, at Nogen har taget Ordet for at gaa over 12,000 Kr. med Embedslønninger. Der var ikke Tale om Embedsmænds Lønninger i Almindelighed, men det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) sigtede til, var, hvad han ogsaa sagde, at Ministrenes Gager have staaet ligesom alle Lønninger i 25 Aar, og at det derfor vistnok kunde fortjene at overveies, om ikke disse Gager skulde sættes over 12,000 Kr. Jeg tror, som sagt, ikke, at der falder nogen Yttring om, at de andre Embedsgager skulde rykke op endog saa nær til 12,000 Kr. Jeg tror, at denne min Opfattelse er rigtig. Til den ærede Taler, som har havt fat paa Statsøkonomien, maa jeg tillade mig en ganske kort Bemærkning. Jeg maa sige, at jeg for min Person har udtalt, at vi skulle være forsigtige, da vi ere under vanskelige Forhold; men jeg har ikke udtalt, at vi ere i Tilbagegang, tværtimod; men derfor kunne vi gjerne være under vanskelige landøkonomiske Forhold. Statens finansielle Status maa vi imidlertid ogsaa se paa; det er den, det kommer an paa ved Embedsmændenes Lønninger. Desuden fastholder jeg, at her ikke har været Tale om store Forhøielser af Gagerne. Det kan ikke nytte, at man holder sig til Aaret 1870, men vi maa holde os til den Tid, da de nuværende Lønninger